

Αριθμός 872/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ηλία Γιαννακάκη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Αθανάσιο Θεμέλη, Ειρήνη Αθανασίου, Βαρβάρα Κριτσωτάκη και Νικόλαο Πάσσο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 17 Φεβρουαρίου 2009, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "....." και το διακριτικό τίτλο ".....", που εδρεύει στις ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Χρήστο Μήλιο.

Της αναιρεσίβλητης: ....., κατοίκου ....., η οποία παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Κρίτωνα Κοκκινάκη.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 13-3-2006 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκε η 2075/2007 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου την αναίρεση της οποίας ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 6-10-2008 αίτησή της. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Νικόλαος Πάσσος διάβασε την από 27-1-2009 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την παραδοχή των λόγων αναίρεσης δευτέρου κατά το με αριθμό 2 σκέλος του και τρίτου και την απόρριψη των λοιπών.

Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος της αναιρεσίβλητης την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Σύμφωνα με το αρ. 553 §1 Κ.Πολ.Δ., αναίρεση επιτρέπεται μόνο κατά των αποφάσεων που δεν μπορούν να προσβληθούν με ανακοπή ερημοδικίας και έφεση, κατά δε το αρ. 321 Κ.Πολ.Δ., όσες

οριστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων δεν μπορούν να προσβληθούν με ανακοπή ερημοδικίας και έφεση είναι τελεσίδικες και αποτελούν δεδικασμένο. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι (α) για να προσβληθεί με το ένδικο μέσο της αναίρεσης απόφαση πρωτοβάθμιου πολιτικού δικαστηρίου που εκδόθηκε, όπως στην προκειμένη περίπτωση, κατ' αντιμολία των διαδικών, πρέπει η απόφαση αυτή να είναι τελεσίδικη (β) η πρωτόδικη απόφαση, η οποία υπόκειται σε έφεση, γίνεται τελεσίδικη για κάποια επιγενομένη αιτία και δη λόγω της παρόδου της προθεσμίας προς άσκηση έφεσης. Η ιδιότητα της απόφασης ως τελεσίδικης δεν ανατρέπεται από το γεγονός ότι κατ' αυτής ασκήθηκε εκπρόθεσμη έφεση, χωρίς να συντρέχει περίπτωση μη τήρησης της προθεσμίας της έφεσης εξαιτίας ανώτερης βίας ή δόλου του αντιδίκου εκείνου που άσκησε την εκπρόθεσμη έφεση (αρ. 152§1 Κ.Πολ.Δ.), λαμβανομένου επίσης υπόψη, ότι ακόμη και στην περίπτωση της άσκησης τέτοιας εκπρόθεσμης έφεσης η προθεσμία για την άσκηση αναίρεσης κατά της απόφασης του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου αρχίζει από την πάροδο της προθεσμίας άσκησης έφεσης κατ' αυτής, αφότου και έγινε τελεσίδικη. Στην προκειμένη περίπτωση από τα διαδικαστικά έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει, ότι κατά της αναιρεσιβαλλομένης 2075/2007 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που εκδόθηκε, όπως προκύπτει απ' αυτήν, κατ' αντιμολία των διαδικών και επιδόθηκε στην αναιρεσείουσα την 30-7-2008, ασκήθηκε από την αναιρεσείουσα ενώπιον του Εφετείου Αθηνών η από 26-9-2008 έφεσή της που κατατέθηκε στη γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών την 30-9-2008, ημέρα Τρίτη, δηλ. μετά την πάροδο (κατά μία ημέρα) της κατ' αρ. 518§1 Κ.Πολ.Δ., τριακονθήμερης προθεσμίας, μη υπολογιζομένου του χρονικού διαστήματος από 1-31/8/2008 (αρ. 147§7 Κ.Πολ.Δ.), η οποία επομένως ήταν εκπρόθεσμη. Στην συνέχεια κατά της αυτής ως άνω πρωτόδικης απόφασης, που είχε καταστεί ήδη τελεσίδικη λόγω της εκπρόθεσμης έφεσης κατ' αυτής, ασκήθηκε την 8-10-2008 η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης, η οποία επομένως είναι παραδεκτή, ως εκ τούτου δε πρέπει ν' απορριφθεί η περί απαραδέκτου αυτής ένσταση που υπέβαλε η αναιρεσίβλητη με τις προτάσεις της που κατατέθηκαν τουλάχιστον 20 ημέρες πριν από την αναφερόμενη στην αρχή της απόφασης αυτής δικάσιμο.(αρ. 570§1 Κ.Πολ.Δ.).

II. Σύμφωνα με το άρθρο 559 αριθ. 1 Κ.Πολ.Δ., αναίρεση επιτρέπεται και εάν παραβιάσθηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής η ευθεία παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου συντελείται, όταν το δικαστήριο της ουσίας εφαρμόζει τέτοιο κανόνα, μολονότι, κατά τις παραδοχές της σχετικής απόφασής του, δεν υπάρχουν οι πραγματικές προϋποθέσεις της εφαρμογής του ή, αντίθετα, όταν αυτό δεν εφαρμόζει τέτοιο κανόνα, μολονότι υπάρχουν οι πραγματικές

προϋποθέσεις εφαρμογής του, η παραβίαση δε αυτή εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή εσφαλμένη υπαγωγή, όπως με την υπαγωγή σε συγκεκριμένο αλλά μη εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου. Περαιτέρω, η νομική αοριστία που συνδέεται με τη νομική εκτίμηση του εφαρμοστέου κανόνα ουσιαστικού δικαίου αποτελεί παράβαση που ελέγχεται με την διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ (ή 560 αριθ. 1), αν το δικαστήριο για τον σχηματισμό της περί νομικής επάρκειας της αγωγής κρίσης του αξίωσε περισσότερα από τα κατά νόμον απαιτούμενα προς θεμελίωση του ασκουμένου δικαιώματος στοιχεία για να κρίνει νόμιμη την αγωγή ή αντίθετα αρκέσθηκε σε λιγότερα από τα απαιτούμενα στοιχεία, ενώ ποσοτική ή ποιοτική αοριστία του δικογράφου της αγωγής υπάρχει, όταν δεν αναφέρονται σ' αυτό με πληρότητα τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν την προϋπόθεση εφαρμογής του κανόνα ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο στηρίζεται το αίτημα της αγωγής (ποσοτική αοριστία) ή όταν στο δικόγραφο της αγωγής γίνεται απλώς επίκληση των όρων του νόμου, χωρίς ν' αναφέρονται τα περιστατικά που θεμελιώνουν την εφαρμογή του συγκεκριμένου κανόνα δικαίου (ποιοτική αοριστία), στις περιπτώσεις δε αυτές της ποσοτικής ή ποιοτικής αοριστίας της αγωγής η απόφαση ελέγχεται με βάση τις διατάξεις των αριθμών 8 και 14 αντίστοιχα του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1 και 6 ν. 2124/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" οι πνευματικοί δημιουργοί με την δημιουργία του έργου, ως τοιούτου νοουμένου κατ' άρθρο 2 παράγραφος 1 του ίδιου νόμου κάθε πρωτοτύπου πνευματικού δημιουργήματος λόγου, επιστήμης ή τέχνης που εκφράζεται με οποιονδήποτε τρόπο, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα το δικαίωμα της οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού δεσμού τους με αυτά (ηθικό δικαίωμα). Ειδικότερα, το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στον δημιουργό την εξουσία, μεταξύ άλλων, να επιτρέψει ή ν' απαγορεύει την θέση σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπων του έργου με μεταβίβαση της κυριότητας, εκμίσθωση ή δημόσιο δανεισμό (άρθρο 3 παρ.1 στοιχ. δ' και ε'), να επιτρέψει ή ν' απαγορεύει, σύμφωνα με το στοιχ. η' του ίδιου άρθρου, την παρουσίαση του έργου στο κοινό (ως παρουσίαση νοείται κάθε πράξη, εκτός, βέβαια, από την θέση σε κυκλοφορία, με την οποία το έργο γίνεται προσιτό στο κοινό, δηλαδή σε έναν αριθμό ατόμων που δεν συνδέονται μεταξύ τους με ιδιαίτερες οικογενειακές, συγγενικές ή προσωπικές σχέσεις). Κατά το άρθρο 4 παράγραφοι 1 στοιχ. α' και β' και 3 του αυτού νόμου, το ηθικό δικαίωμα παρέχει στον δημιουργό, μεταξύ άλλων, την εξουσία δημοσίευσης, με βάση την οποία ο δημιουργός έχει το δικαίωμα ν' αποφασίζει για τον χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο κατά τους οποίους το έργο θα γίνει προσιτό στο κοινό, ενώ εξάλλου το ηθικό

δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από το περιουσιακό δικαίωμα και στο περιεχόμενο αυτού περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, η εξουσία του δημιουργού να αναγνωρίζεται και να κατονομάζεται ως δημιουργός του έργου. Περαιτέρω, στο άρθρο 65 ν. 2121/1993 προβλέπεται ένα πλέγμα αστικών κυρώσεων που ισχύει ενιαία σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, χωρίς ν' αποκλείεται η συμπληρωματική εφαρμογή του ΑΚ. Συγκεκριμένα, με το άρθρο 65, ο δημιουργός μπορεί να εγείρει αναγνωριστική αγωγή του δικαιώματός του, αγωγή για άρση της προσβολής και παράλειψη αυτής στο μέλλον, αγωγή για απόδοση του αδικαιολογήτου πλουτισμού, αγωγή για απόδοση του κέρδους και αγωγή για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Ειδικότερα, η προσβολή απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος, όπως το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας, συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαίτια, συνιστά αδικοπραξία, επειδή ενέχει αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επέμβασης δημιουργεί και την παράνομη πράξη κατ' άρθρο 914 ΑΚ και την ειδική διάταξη του άρθρου 65 ν. 2121/1993. Γενικά, ως παράνομη προσβολή ισχύει κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Το άρθρο 65 ν. 2121/1993 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται, όπου η ως άνω ειδική διάταξη αφήνει κενά και στον βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις των άρθρων 63 επ. ν. 2121/1993. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδ. β' ν. 2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμον καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος. Στην κρινόμενη περίπτωση: (Α) Με την ένδικη από 13.3.2006 και με αριθ. εκθ. κατ. 49419/1061/2006 αγωγή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η ενάγουσα (και ήδη αναιρεσίβλητη) εξέθεσε, ότι διατηρεί δημιουργικό διαφημιστικό γραφείο με αντικείμενο δραστηριότητάς του τον σχεδιασμό λογοτύπων (εταιρικών ταυτοτήτων), συσκευασιών, ετικετών, διαφημιστικών εντύπων, καθώς και του καλλιτεχνικού μέρους εκδόσεων, η δε εναγομένη (και τώρα αναιρεσείουσα) εταιρεία έχει ως αντικείμενο της δραστηριότητάς της την εμπορία βιολογικών προϊόντων και ειδών διατροφής, ότι οι διάδικοι συνήψαν από 30.8.2004 και σε διάστημα ενός έτους σειρά συμβάσεων έργου με αντικείμενο τον εκ μέρους της ενάγουσας σχεδιασμό λογοτύπων συσκευασιών και ετικετών των αναφερομένων εκεί έξι σειρών βιολογικών προϊόντων της

εναγομένης, ότι την 6.9.2005 η εναγομένη παρέλαβε από την ενάγουσα ανοικτά αρχεία σε ηλεκτρονική μορφή που αφορούσαν συσκευασίες, τις οποίες το γραφείο της σχεδίασε για τα αναφερόμενα στην αγωγή προϊόντα της εναγομένης, ότι συνολικά παραδόθηκαν στην εναγομένη 19 αρχεία σε ηλεκτρονική μορφή συνολικής αξίας εκάστου με τον αναλογούντα ΦΠΑ 5.590 ευρώ και επομένως η εναγομένη οφείλει στην ενάγουσα ως τίμημα της χορήγησης από την ενάγουσα προς την εναγομένη και την κατ' άρθρο 13 ν. 2121/1993 άδεια για κάθε νόμιμη χρήση των παραπάνω αρχείων σε ηλεκτρονική μορφή το συνολικό ποσό των 113.050 ευρώ, ότι η σχέση μεταξύ των ανοικτών αρχείων και των συγκεκριμένων συσκευασιών είναι η ίδια που υπάρχει μεταξύ του αρνητικού, που παραμένει στο αρχείο, και των επιμέρους φωτογραφιών και έτσι κάθε χρήση των αρχείων αυτών καθίσταται δυνατή χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες και η τροποποίηση ή χρησιμοποίησή τους για άλλες εκτός από τις συμφωνημένες χρήσεις είναι εφικτή και από μη γραφίστες, ότι την ίδια ημέρα της αποστολής των αρχείων η ενάγουσα απέστειλε τηλεομοιοτυπικά στην εναγομένη επιστολή για θέματα πληρωμής της και έκδοσης των σχετικών τιμολογίων, στην οποία η εναγομένη απάντησε αυθημερόν με τηλεομοιοτυπική επιστολή του εμπορικού διευθυντή της δηλώνοντας με αυτήν ότι δεν προτίθεται να καταβάλει το τίμημα των ανοικτών αρχείων και ότι θα προβαίνει κατά το δοκούν σε οποιαδήποτε, μικρή ή μεγάλη, τροποποίησή τους και την δημιουργία από τα ηλεκτρονικά αυτά αρχεία νέων ετικετών, συσκευασιών και διαφημιστικών εντύπων, δηλαδή ότι προτίθεται να προβαίνει στην αντιποίηση του περιουσιακού πνευματικού δικαιώματος της ενάγουσας επί των παραπάνω σχεδιασθεισών συσκευασιών και των ανοικτών αρχείων σε ηλεκτρονική μορφή που αντιστοιχούν σ' αυτές, ότι πραγματικά η εναγομένη κάνοντας χρήση των παραπάνω δυνατοτήτων προχώρησε ήδη στην προσβολή τόσο του ηθικού όσο και του περιουσιακού πνευματικού δικαιώματος της ενάγουσας επί των ανοικτών αρχείων σε ηλεκτρονική μορφή που αφορά την συσκευασία της σειράς προϊόντων ... , ότι συγκεκριμένα στην υπό κατασκευή διαδικτυακή σελίδα της εναγομένης (με την ηλεκτρονική διεύθυνση www.....gr) εμφανίζεται η συσκευασία ... 350 γρ. (που αφορά φέτα) να έχει υποστεί σε σχέση με τον σχεδιασθέντα από την ενάγουσα λογότυπο τροποποιήσεις, στις οποίες προέβη η εναγομένη χωρίς έγγραφη άδεια της ενάγουσας, αντικαθιστώντας τον λογότυπο που είχε σχεδιάσει η ενάγουσα, ότι οι τροποποιήσεις αυτές αφορούν ειδικότερα την εμφάνιση (σχήμα κτλ) του λογοτύπου επί της συσκευασίας, το πώμα αυτής (και δη το επ' αυτού σύμπλεγμα ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ φέτα), την πλευρική επιφάνεια της συσκευασίας, καθώς και την επιλογή της γραμματοσειράς και του χρώματος και σε άλλες επιμέρους επιγραφές στο πώμα και στις πλευρικές επιφάνειες της συσκευασίας, ότι η εναγομένη προέβη στην τροποποίηση της ως άνω συσκευασίας κάνοντας χρήση των δυνατοτήτων που παρέχει η

κατοχή ανοικτών αρχείων σε ηλεκτρονική μορφή και σε επεμβάσεις στην συσκευασία που σχεδίασε η ενάγουσα χωρίς έγγραφη άδεια αυτής και έτσι αντιποιείται το περιουσιακό δικαίωμά της και προσβάλλει το ηθικό της δικαίωμα επί της συσκευασίας αυτής, ότι το ηλεκτρονικό αρχείο, το οποίο η εναγομένη χρησιμοποίησε παράνομα με πρόθεσή της, αποτιμάται με τις επικρατούσες στην αγορά συνθήκες σε 5.000 ευρώ και κατά συνέπεια η οφειλομένη από την εναγομένη αποζημίωση ανέρχεται κατά νόμο στο διπλάσιο ποσό, δηλαδή με τον αναλογούντα ΦΠΑ σε 11.900 ευρώ, και ότι η προσβολή του ηθικού δικαιώματος της ενάγουσας επί του ως άνω αρχείου προκάλεσε σ' αυτήν ηθική βλάβη, η εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την οποία ανέρχεται, λαμβανομένου υπόψη ότι η εναγομένη είναι ανώνυμη εταιρεία και η ενάγουσα γραφίστας με ιδιαίτερα επιτυχημένη επαγγελματική πορεία μετ' αφαίρεση του ποσού των 40 ευρώ που επιφυλάσσεται να διεκδικήσει ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων, σε 3.100 ευρώ, με βάση δε τα περιστατικά αυτά ζήτησε να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει σ' αυτήν το συνολικό ποσό των 15.000 ευρώ. Με τέτοιο περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αγωγή, έχουσα ως αντικείμενο αξιώσεις αποζημίωσης από παράνομη και από πρόθεση τροποποίηση προϊόντος συσκευασίας και όχι αξιώσεις από σύμβαση έργου λόγω ενδοσυμβατικής ευθύνης δεν έπασχε γενικά από νομική, ποσοτική ή ποιοτική αοριστία και δη ως προς την αξίωση για την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης και επομένως ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως, (σε συνδυασμό με τον δεύτερο και το στοιχ. 2 αυτού) από το άρθρο 559 αριθ. 14 ΚΠολΔ, πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος. (B) Με την αναιρεσιβαλλομένη με αριθ. 2075/2007 απόφασή του, καταστάσα, όπως προαναφέρθηκε τελεσίδικη, και όπως αυτή διορθώθηκε με την 531/2008 απόφαση του ίδιου δικαστηρίου, το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, κατά παραδοχή αυτοουσίως των ως άνω πραγματικών περιστατικών της αγωγής, δέχθηκε ότι, μεταξύ των διαδίκων, με τις προαναφερθείσες επαγγελματικές δραστηριότητες συνήφθη την 30.8.2004 και σε διάστημα ενός έτους σειρά συμβάσεων έργου για τον εκ μέρους της ενάγουσας σχεδιασμό λογοτύπων συσκευασιών και ετικετών των εκεί αναφερομένων 6 βιολογικών προϊόντων της εναγομένης, ότι την 6.9.2005 η εναγομένη παρέλαβε ανοικτά αρχεία σε ηλεκτρονική μορφή που αφορούσαν τις συσκευασίες που η ενάγουσα σχεδίασε για τα περιγραφόμενα στην προσβαλλομένη απόφαση προϊόντα της εναγομένης, συνολικής αξίας κάθε αρχείου με τον ανάλογο ΦΠΑ 5.960 ευρώ, ότι την ίδια ημέρα η ενάγουσα απέστειλε στην εναγομένη τηλεομοιοτυπική επιστολή σχετική με την πληρωμή της, στην οποία η εναγομένη απάντησε αυθημερόν με τον ίδιο τρόπο δηλώνοντας ότι δεν προτίθεται να καταβάλει το τίμημα και ότι θα προβαίνει κατά το δοκούν σε οποιαδήποτε τροποποίηση των ανοικτών αρχείων και δημιουργία απ' αυτά νέων ετικετών, συσκευασιών και διαφημιστικών εντύπων, ότι πραγματικά κατά παράβαση των

άρθρων 60 ΑΚ και 3 ν. 2121/1993 η εναγομένη προέβη στην προσβολή τόσο του ηθικού όσο και του περιουσιακού πνευματικού δικαιώματος της ενάγουσας επί των ως άνω αρχείων που αφορά την συσκευασία της σειράς προϊόντων ..., ότι συγκεκριμένα στην υπό κατασκευή διαδικτυακή σελίδα της εναγομένης με ηλεκτρονική διεύθυνση www.....gr εμφανίζεται η συσκευασία ... 350 γρ., που αφορά φέτα, να έχει υποστεί από την εναγομένη και χωρίς έγγραφη άδεια της ενάγουσας τροποποιήσεις, σε σχέση με το λογότυπο που είχε σχεδιάσει η ενάγουσα, οι οποίες αφορούν ειδικότερα την εμφάνιση (σχήμα κτλ) του λογοτύπου επί της συσκευασίας, το πώμα της (και δη το σύμπλεγμα ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΦΕΤΑ), την πλευρική επιφάνεια της συσκευασίας καθώς και την επιλογή της γραμματοσειράς και του χρώματος και σε άλλες επιμέρους επιγραφές στο πώμα και στις πλευρικές επιφάνειες της συσκευασίας, ότι το ανοικτό αρχείο σε ηλεκτρονική μορφή που παράνομα και με πρόθεση χρησιμοποίησε η εναγομένη με τις επικρατούσες στην αγορά συνθήκες αποτιμάται σε 5.000 ευρώ και ότι επομένως η καταβλητέα από την εναγομένη αποζημίωση ανέρχεται κατ' άρθρο 65 παρ. 1 ν. 2121/1993 στο διπλάσιο ποσό, δηλαδή με τον αναλογούντα ΦΠΑ σε 11.900 ευρώ, και ότι η προσβολή του ηθικού δικαιώματος της ενάγουσας επί του ως άνω αρχείου προκάλεσε σ' αυτήν ηθική βλάβη, για την οποία η χρηματική ικανοποίηση ανέρχεται, λαμβανομένου υπόψη ότι η εναγομένη είναι οικονομικά εύρωστη ανώνυμη εταιρεία και η ενάγουσα γραφίστας με ιδιαίτερα επιτυχημένη επαγγελματική πορεία, μετ' αφαίρεση ποσού 40 ευρώ για την παράστασή της στα ποινικά δικαστήρια, σε 1540 ευρώ, με βάση δε τις παραδοχές αυτές, επεδίκασε στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των 13.400 ευρώ για τις παραπάνω αιτίες. Με την κρίση του αυτή το δικαστήριο της ουσίας: 1) Ορθώς εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 65 ν. 2121/1993 που με βάση τις ως άνω παραδοχές της προσβαλλομένης απόφασής του ήταν εφαρμοστέες στην κρινόμενη περίπτωση, αφού, σύμφωνα με αυτές, υπήρξε παράνομη και υπαίτια προσβολή του αποκλειστικού και απόλυτου δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας των ως άνω αρχείων, με τις οποίες καθιερώνεται πλέγμα ειδικής προστασίας του δικαιούχου που δεν αποκλείονται και είναι ανεξάρτητες από την μεταξύ των διαδίκων σύμβαση έργου και τις συνέπειες της παράβασής της. Επομένως, πρέπει ν' απορριφθεί ο περί του αντιθέτου (περί εσφαλμένης εφαρμογής του άρθρου 65 ν. 2121/1993) πρώτος λόγος της κρινόμενης αίτησης από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ. 2) Διέλαβε πλήρεις, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, τέτοια δε συνιστά, και όχι συμπέρασμα χωρίς αιτιολογίες, ειδικότερα η εντελώς αποσπασματικά και κατ' απομόνωση από τις λοιπές αναφερομένη στο αναιρετήριο παραδοχή, ότι "η εναγομένη χωρίς να έχει την έγγραφη άδεια της ενάγουσας τροποποίησε την συσκευασία που η τελευταία σχεδίασε" καθόσον αποτελεί πραγματικό περιστατικό που θεμελιώνει την αξίωση της ενάγουσας, το οποίο, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη

κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, αποδείχθηκε από τα προσκομισθέντα αποδεικτικά μέσα. Η ως άνω αιτιολογία καλύπτει και τον ειδικότερο ισχυρισμό της εναγομένης (αναιρεσείουσας), ότι με βάση το εκεί αναφερόμενο έγγραφο της ενάγουσας η τελευταία εκχώρησε σ' αυτήν τα πνευματικά δικαιώματά της επί του ως άνω αρχείου, κατά πάσα δε περίπτωση της έδωσε μ' αυτό έγγραφη άδεια επ'αυτού, αφού είναι ρητή η παραδοχή της προσβαλλομένης απόφασης ότι η εναγομένη τροποποίησε την σχεδιασθείσα από την ενάγουσα συσκευασία, κατά τα ειδικότερα παρατιθέμενα στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, χωρίς την έγγραφη άδεια της. Κατά συνέπεια ο εδώ ερευνώμενος πέμπτος (και τελευταίος) λόγος αναιρέσης από τον αριθμό 19 του άρ. 559 Κ.Πολ.Δ., πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος.

III. Σύμφωνα με το άρ. 559 αριθ. 8 Κ.Πολ.Δ., αναιρέση επιτρέπεται και εάν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Κατά την έννοια της της διάταξης αυτής, ως "πράγματα", τα οποία έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης και των οποίων η μη λήψη υπόψη, καίτοι προταθέντων, ιδρύει τον προβλεπόμενο από την ανωτέρω διάταξη αναιρετικό λόγο νοούνται οι αυτοτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί που συγκροτούν την ιστορική βάση και επομένως στηρίζουν το αίτημα αγωγής, ανταγωγής, ένστασης ή αντένστασης ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, όχι όμως και οι ισχυρισμοί που αποτελούν άρνηση αυτών. Ο ως άνω αναιρετικός λόγος δεν ιδρύεται, αν το δικαστήριο που δίκασε έλαβε υπόψη τον προταθέντα ισχυρισμό και τον απέρριψε για οποιονδήποτε τυπικό ή ουσιαστικό λόγο, όπως και όταν το δικαστήριο της ουσίας παρέλειψε ν' απαντήσει σε ισχυρισμό μη νόμιμο ή αόριστο. Στην προκειμένη περίπτωση, με τον δεύτερο λόγο αναιρέσης από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ προβάλλεται η αιτίαση, ότι το Μονομελές Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη ενστάσεις της εναγομένης, οι οποίες προτάθηκαν νόμιμα ενώπιον αυτού, όπως ακριβώς διατυπώνονται στο αναιρετήριο, ειδικότερα δε: 1) Την ένσταση της εφαρμογής μη προσήκουσας διαδικασίας, καθόσον η προκειμένη διαφορά πηγάζουσα από συμβάσεις έργου υπήγετο στην τακτική και όχι στην εφαρμοσθείσα ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών. Κατά το σκέλος του αυτό ο ερευνώμενος εδώ λόγος αναιρέσης πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος, καθόσον από την προσβαλλομένη απόφαση προκύπτει, ότι το δικαστήριο ρητά δέχθηκε ότι η υπόθεση υπάγεται στην ειδική αυτή διαδικασία, έλαβε δηλ. υπόψη και απέρριψε κατ' ουσίαν τον προβληθέντα ως άνω ισχυρισμό (δικονομική ένσταση).2) Την ένσταση αοριστίας της αγωγής, στην οποία, παραδεκτά προταθείσα με συνοπτική δήλωση στο ακροατήριο που καταχωρίσθηκε στα πρακτικά και αναπτύχθηκε

στην συνέχει με τις προτάσεις, το δικαστήριο της ουσίας δεν απάντησε ειδικά, η παράλειψη του, όμως, αυτή δεν ιδρύει τον ως άνω λόγο αναιρέσης, αφού η ένσταση αοριστίας της αγωγής δεν ήταν νόμιμη, καθόσον, όπως προαναφέρθηκε κατά την έρευνα άλλου λόγου αναιρέσης, η ένδικη αγωγή δεν έπασχε αοριστία. Κατά συνέπεια ο αυτός δεύτερος λόγος πρέπει ν' απορριφθεί και κατά το σκέλος του αυτό. 3) Την κατ' αριθ. 281 ΑΚ ένσταση καταχρηστικής άσκησης εκ μέρους της ενάγουσας του επιδικού δικαιώματός της, συνισταμένης στην άρνησή της ότι μεταβίβασε στην εναγομένη την άδεια εκμετάλλευσης των ανοιχτών αρχείων της και στον ισχυρισμό της ότι η εναγομένη προβαίνει σε αντιποίηση του περιουσιακού πνευματικού δικαιώματός της επί του ανοικτού αρχείου της με ηλεκτρονική μορφή που αφορά την σειρά προϊόντων "...". Η ένσταση αυτή παραδεκτά πράγματι προταθείσα ενώπιον του δικαστηρίου με καταχώριση συνοπτικής δήλωσης στα πρακτικά και επιγενομένη ανάπτυξη στις προτάσεις της εναγομένης (με το αυτό ακριβώς περιεχόμενο του αναιρετηρίου), είναι παντελώς αόριστη και ορθώς δεν λήφθηκε υπόψη από το δικαστήριο, καθόσον ουδέν απολύτως πραγματικό περιστατικό περιλαμβάνει που θα μπορούσε να υπαχθεί στο πραγματικό της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ, ενώ τα διαλαμβανόμενα σ' αυτήν ως περιστατικά καταχρηστικότητας, δηλ. οι ισχυρισμοί της ενάγουσας περί μη μεταβίβασης σ' αυτήν της άδειας εκμετάλλευσης των ανοιχτών αρχείων της και της εκ μέρους της εναγομένης, αντιποίησης του περιουσιακού πνευματικού δικαιώματος της ενάγουσας επί του ως άνω αρχείου, αποτελούν αναγκαία στοιχεία της ιστορικής βάσης της αγωγής της. Επομένως, ο ίδιος δεύτερος λόγος πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος και κατά το ως άνω σκέλος του.

IV.- Ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 αριθ. 11 περ. γ' ΚΠολΔ ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν είτε προς άμεση απόδειξη είτε για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, για την ίδρυση του αναιρετικού αυτού λόγου αρκεί και μόνη η ύπαρξη αμφιβολιών για την λήψη υπόψη από το δικαστήριο προσκομισθέντων με επίκληση αποδεικτικών μέσων, τα οποία το δικαστήριο έχει υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 335, 338, 339, 346 ΚΠολΔ (Ολ.ΑΠ 2/2008). Στην προκειμένη περίπτωση, προκύπτει (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ), ότι η εναγομένη με τις ενώπιον του δικαστηρίου προτάσεις της επικαλέσθηκε (και, εφόσον στην προσβαλλομένη απόφαση δεν βεβαιώνεται το αντίθετο, θεωρείται ότι προσκόμισεν εμπρόθεσμα) μεταξύ άλλων και την από 7.2.2004 επιστολή της ενάγουσας με τον συνημμένο σ' αυτήν από Φεβρουάριο του 2002 "τιμοκατάλογο δημιουργικών εργασιών", σε κάθε φύλλο του οποίου είχε

αναγράφει, κατά το παρατιθέμενο στο αναιρετήριο περιεχόμενο του εγγράφου αυτού, ότι "τα πνευματικά δικαιώματα όσων προσχεδίων δεν εκλεγούν παραμένουν στον δημιουργό τους", συναγομένου εξ αυτού ότι η ενάγουσα μεταβίβασε στην εναγομένη τα πνευματικά δικαιώματα επί του επιλεγέντος απ' αυτήν επιδικίου αρχείου. Στην προσβαλλομένη απόφαση περιλαμβάνεται η βεβαίωση, ότι για τον σχηματισμό του αποδεικτικού πορίσματος του δικαστηρίου ελήφθησαν υπόψη και τα έγγραφα που επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, από την βεβαίωση, δε αυτή, σε συνδυασμό με το όλο περιεχόμενο της απόφασης, δεν καταλείπεται αμφιβολία ότι λήφθηκαν υπόψη και αξιολογήθηκαν και τα έγγραφα αυτά. Επομένως, πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος ο περί του αντιθέτου τρίτος λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 11 περ. γ' του αρ. 559 Κ.Πολ.Δ., και η κρινόμενη αίτηση στο σύνολό της και να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 6-10-2008 αίτηση της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "....." και τον διακριτικό τίτλο ..... για αναίρεση της 2075/2007 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει σε χίλια διακόσια (1200) Ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 24 Μαρτίου 2009.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 7 Απριλίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ